

# РЕШЕНИЕ

№ 7169

гр. София, 01.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19  
състав**, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7926** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ЕТ „К. – К. З., с адрес: [населено място], [улица] срещу изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за отказ за погасяване поради изтекла давност на публични задължения, мълчаливо потвърдено от Директора на ТД на НАП, [населено място]. С Решение № ПИ-220/19.07.2021 г. на Изпълняващия длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място] е оставена без разглеждане, като недопустима жалбата на ЕТ „К. – К. З. срещу посоченото Разпореждане.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Посочва се, че решаващият орган не е обсъдил направените в жалбата до него възражения и доводи. Според жалбоподателя, публичният изпълнител е отказал незаконосъобразно с Разпореждане с изх. №С210022-137-0004801/30.06.2021 г., с да признае за погасени по давност публични задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), дължими за данъчни периоди, подробно описани в същото. Задълженията са установени с Ревизионен акт № [ЕГН]/16.12.2009 г. и са общо в размер на 1 245 089,51 лв., от които 493 899,67 лв. - главница и 751 189,84 лв. - лихви, изчислени към 30.06.2021 г. В жалбата са изложени мотиви, че неправилно е приложен институтът на давността и по-конкретно нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Счита се, че към 27.05.2021 г. - датата, на която е подадено възражението за отписване на

задълженията поради изтекла погасителна давност, кумулативно са изпълнени всички условия по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Към тази дата и изпълнението на ревизионния акт (РА) не е било спряно, а спирането е било в предходен момент. На следващо място се сочи, че неправилно публичният изпълнител е мотивирал отказа си с влязло в сила Решение №5087/02.10.2020 г. на Административен съд, С.-град по подадено възражение за изтекла давност на 18.02.2019 г. И. са доводи, че в ДОПК няма забрана при наличие на предходен отказ за отписване на публични задължения, лицето да подаде ново възражение за отписването им по давност и че настоящото производство е отделно и възражението от 27.05.2021 г. е следвало да бъде разгледано по същество от страна на публичния изпълнител.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят, се представлява от адвокат И., която поддържа жалбата по изложените в нея доводи и претендира присъждане на разноски. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по касационната жалба в лицето на и. д. Директор на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт Й., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В дадения от съда срок не са представени допълнителни аргументи в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страните не спорят, че с Ревизионен акт № [ЕГН]/16.12.2009 г. на [фирма] с ЕИК[ЕИК] са установени задължения за данък върху добавената стойност (ДДС), общо в размер на 684 351,01 лв., от които 514 712,25 лв. - главница и 169 638,78 лв. - лихви, изчислени към датата на издаване на акта.

В хода на ревизията във връзка с постъпило мотивирано искане от ръководителя на ревизиращия екип е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № 843/04.12.2009 г., връчено на задълженото лице на 22.12.2009 г. Във връзка с вече установените и изискуеми публични вземания с Ревизионен акт № [ЕГН]/16.12.2009 г., от страна на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. №8 43/14.01.2010 г. По повод постъпило искане от задълженото лице за частична отмяна и замяна на обезпечителни мерки от страна на публичния изпълнител са издадени Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 199 от ДОПК с изх. № 843/19.01.2010 г. и Постановление за частична замяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 199 от ДОПК с изх. № 843/19.01.2010 г. Постановленията са връчени на 27.01.2010 г., видно от приложените по преписката разписки.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ С. при ЦУ на НАП и с Решение № 994/09.07.2010 г., същият е потвърден в оспорената част.

Междувременно от [фирма] с ЕИК[ЕИК] е подадено и искане с вх. №17-44-00-6154/03.02.2010 г. по описа на ТД на НАП С., за спиране на изпълнението на РА, като с Решение №233/18.02.2010 г. на директора на Д. при ЦУ на НАП е

спряно изпълнението му.

РА е обжалван и по съдебен ред пред Административен съд София-град, като с Решение №5954/26.09.2016 г., постановено по адм. дело №8808/2012 г., първо отделение, 4 състав, същият е изцяло потвърден. Срещу решението на АССГ е подадена касационна жалба, по която е образувано адм. дело №1781/2017 г., първо отделение по описа на Върховния административен съд на Република България. С Решение №15613/13.12.2018 г. на ВАС ревизионният акт окончателно потвърден.

На 18.02.2019 г. в ТД на НАП С. е постъпило възражение с вх. № 17-94-11-31/18.02.2019 г. от [фирма] с ЕИК[ЕИК], с което е поискано заличаване поради изтекла погасителна давност на основание чл. 171, ал. 2 от ДОПК на задълженията, установени с РА №[ЕГН]/16.12.2009 г.

След преглед и анализ на посочените задължения и законовите предпоставки за прилагане на давността, публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. №С190022-137-0002625/20.03.2019 г., с което на основание чл. 226, ап. 1 от ДОПК е отказал прекратяването на производството по принудително изпълнение за задълженията за ДДС, установени с РА № [ЕГН]/16.12.2009 г. Разпореждането е обжалвано по административен ред, за което е постановено Решение № ПИ-256/05.07.2019 г. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата е оставена без уважение в частта ѝ, касаеща погасяването по давност на публичните задължения по РА №[ЕГН]/16.12.2009 г. Решението на териториалния директор в тази му част е обжалвано по съдебен ред, за което е образувано административно дело № 8345/2019 г., Трето отделение, 60 състав на АССГ. С Решение № 5087/02.10.2020 г. и Решение №7360/17.12.2020 г. за поправка на очевидна фактическа грешка на АССГ, жалбата на К. В. З. с ЕГН [ЕГН], действащ като [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-256/05.07.2019 г. на директора на ТД на НАП С. е отхвърлена с аргумента, че в случая са налице обстоятелства, изключващи приложението на абсолютната погасителна давност по чл. 171., ал. 2 от ДОПК, а именно - налице е спиране на изпълнението по искане на длъжника.

На 21.01.2021 г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение за давност с вх. № С210022-000-0026596/21.01.2021 г., с което е направено искане за погасяване по давност на задължения, установени с Ревизионен акт № [ЕГН]/16.12.2009 г. и отписването им по реда на чл. 173 от ДОПК, по което е налице произнасяне с Разпореждане с изх. № С210022-137-0000814/02.02.2021 г. Този акт е връчен на задълженото лице по реда на чл. 32 от ДОПК.

На 27.05.2021 г. в ТД на НАП С. е постъпило отново Възражение с вх. № 34-00-165/27.05.2021 г. (с вх. №С210022-000-0242943/31.05.2021 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на И. С.) от К. В. З. с ЕГН [ЕГН], действащ като [фирма] с ЕИК[ЕИК], с което за пореден път е направено искане за погасяване по давност на задължения, установени с Ревизионен акт № [ЕГН]/16.12.2009 г. и отписването им по реда на чл. 173 от ДОПК. И това възражение за давност е разгледано от публичния изпълнител, за което е постановено Разпореждане с изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г., с което отново е отказано погасяването по давност на публичните задължения по Ревизионен акт № [ЕГН]/16.12.2009 г., предвид обстоятелството, че са налице влезли в сила Решение № 5087/02.10.2020 г. и Решение №7360/17.12.2020 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановени по административно дело № 8345/2019 г., Трето отделение, 60 състав на АССГ, с които спорът относно налице ли са основания за погасяване по давност на публичните

задължения на К. В. З. с ЕГН [ЕГН], действащ като [фирма] с ЕИК[ЕИК] по Ревизионен акт №[ЕГН]/16.12.2009 г. предвид наличието на обстоятелства, изключващи приложението на абсолютната погасителна давност по чл. 171, ал. 2, т. 4 от ДОПК, е окончателно решен.

Предмет на оспорване пред директора на ТД на НАП, [населено място] е било Разпореждане с изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г. на публичният изпълнител, с което за пореден път е отказано за прилагане института на давността.

При оспорването по административен ред и.д. Директорът на ТД на НАП, [населено място] е оставил без разглеждане жалбата.

Същият е приел, че е налице е предпоставката на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК, аналогична с разпоредбата на чл. 159, т. 6 от АПК, а именно жалбата или протестът се оставя без разглеждане, а ако е образувано съдебно производство, то се прекратява, когато по оспорването има влязло в сила съдебно решение. В този смисъл в хипотезата на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК попада и разглеждания случай, тъй като Решение № 5087/02.10.2020 г. и Решение № 7360/17.12.2020 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановени по адм. д. № 8345/2019 г., Трето отделение, 60 състав на Административен съд, С.-град, са влезли в законна сила и с тях спорът, относно това налице ли са основания за погасяване по давност на публичните задължения на К. В. З. с ЕГН [ЕГН], действащ като [фирма] с ЕИК[ЕИК] по Ревизионен акт №2[ЕИК]/16.12.2009 г. предвид наличието на обстоятелства, изключващи приложението на абсолютната погасителна давност по чл. 171, ал. 2, т. 4 от ДОПК, е окончателно решен.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за редовно връчване на оспореното решение № ПИ-220/19.07.2021 г., поради което подадената чрез административния орган на 03.08.2021 г. (вх. № 34-00-206) жалба е при условията на мълчаливо потвърждаване на разпореждането и в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изложените в Решение № ПИ-220/19.07.2021 г. аргументи за оставяне на жалбата без разглеждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 267, ал. 2, т. 6 от ДОПК, решаващият орган в 14-дневен срок от постъпване на редовна жалба се произнася с решение, с което може да остави жалбата без разглеждане, когато подателят няма интерес от обжалването на действията на органа на принудителното изпълнение или когато оттегли жалбата. Нормата е ясна и не се нуждае от допълнително тълкуване. Правомощията на Директора на ТД на НАП за оставянето на жалба срещу действията на публичния изпълнител възникват само в два случая – 1. липса на правен интерес и 2. оттегляне на жалбата. Безспорно в случая жалбата не е оттеглена.

Досежно липсата на правен интерес, на каквато хипотеза се е позовал административният орган, съдът намира, че за жалбоподателя е налице такъв интерес по следните съображения.

Правото на съдебна защита на гражданите и юридическите лица срещу всички административни актове, които ги засягат, е прогласено в чл. 120, ал. 2 от Конституцията. За да засяга определени лица административният акт, трябва да нарушава или застрашава техни права и законни интереси. Засягането на тези права и интереси легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на административния акт. От гледна точка на административния процес, правният интерес обосновава правото на оспорване и е необходима процесуална предпоставка за редовно оспорване на административен акт. Правният интерес е задължителен елемент на активната легитимация на оспорващия. Активна легитимация означава оспорващият да докаже, че е правосубектен и че има правен интерес от оспорването. Предварителното обосноваване на интереса от страна на оспорващия е задължително условие за осъществяване на процеса на административно правораздаване и решаването на спора, т.е. жалбоподателят трябва да докаже засягането на свои субективни права, за да има право на оспорване.

В разглеждания казус с издаването с оспореното разпореждане изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за отказ за погасяване поради изтекла давност на публични задължения безспорно се засягат права и законни интереси на ЕТ „К. – К. 3.. Актът на публичния изпълнител подлежи на самостоятелно оспорване по административен ред, независимо, че акт със сходно съдържание е бил издаван и в миналото и същият е влязъл в сила. Не съществува законова забрана за подаване на искания за издаване на административни актове, с които се признават или засягат права и законни интереси на гражданите и юридическите лица, независимо предходни откази за издаване на такива актове. В този смисъл Директорът на ТД на НАП, [населено място] е следвало да разгледа жалбата и да уважи, отменяйки обжалваното действие или да я остави без уважение, но не и да я оставя без разглеждане. Съдът намира в случая за абсолютно неоснователно позоваването на разпоредбите на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК, във връзка на чл. 159, т. 6 от АПК, защото по оспорването на разпореждане изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за отказ за погасяване поради изтекла давност на публични задължения няма влязло в сила съдебно решение.

Във връзка с изложеното съдът намира, че оспореното решение № ПИ-220/19.07.2021 г. на и.д. Директора на ТД на НАП, [населено място] е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката се върне на решаващия орган за ново произнасяне по жалбата на ЕТ „К. – К. 3. срещу разпореждане изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за отказ за погасяване поради изтекла давност на публични задължения.

При новото разглеждане на жалбата решаващият орган следва повторно и внимателно да разгледа относимостта и приложението в случая на разпоредбата на чл. 171, ал. 2, т. 4 от ДОПК, съгласно която с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен, когато изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Според настоящия съдебен състав систематичното тълкуване на тази норма (същата се намира в Дял Четвърти, Събиране на Публичните Вземания) сочи, че институтът

на абсолютната 10-годишна давност не се прилага, при спиране на изпълнението на самото публично задължение (чл. 222, ал. 1 т. 6 от ДОПК), а не при спиране на изпълнението на изпълнителното основание (в случая на ревизионния акт по реда на чл. 153 и следващите от ДОПК), при на оспорването му по административен или съдебен ред.

При спиране на ревизионен акт по реда на чл. 153 и следващите от ДОПК, с решение на Директора на Дирекция „ОДОП” или с определение на административния съд, при влизането на РА в сила, същият ще е подлежи на принудително изпълнение по реда на чл. 209 и следващите от ДОПК, без да е необходима допълнителна санкция на административен или съдебен орган, защото при когато РА се сдобил с правна стабилност, автоматично ще отпаднат и основанията за спирането на изпълнението му.

Противното тълкуване на закона, според разбиранията на публичния изпълнител и на директора на ТД на НАП, ще създадат фигурата на „вечния длъжник”, което обезсмисля изобщо института на погасителната давност.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

#### РЕШИ:

**ОТМЕНЯ** по жалба на ЕТ „К. – К. З., с адрес: [населено място], [улица] Решение № ПИ-220/19.07.2021 г. на Изпълняващия длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без разглеждане жалбата на търговеца срещу изх. № С210022-137-0004801/30.06.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за отказ за погасяване поради изтекла давност на публични задължения.

**ВРЪЩА** делото като преписка на Изпълняващия длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място], за издаване на ново решение при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

**ОСЪЖДА** ТД на НАП, [населено място] да заплати на на ЕТ „К. – К. З., с адрес: [населено място], [улица], с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 50 (петдесет) лева внесена държавна такса, за разглеждането на административно дело № 7926 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.